

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.268/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Bánné dr. Dan Erzsébet egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Somogy Vármegyei Rendőr-főkapitányság (7400 Kaposvár, Szent Imre utca 14/C.)
Az alperes képviselője:	dr. Horváth Bernadett kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közfoglalkozási jogviszony megszüntetéséből származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.680/2023/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 147.300 (száznegyvenhétezer-háromszázhatvan) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A főtörzsőrmester rendfokozattal rendelkező felperes az alperes helység1 Rendőrkapitányság Osztály1 Alosztály1án beosztás1 beosztásban teljesített szolgálatot,

besorolása II/B besorolási kategóriában, havi illetménye 491.000 forint összegben került megállapításra. A szám1 számú állománytáblázat módosításával – ország1 schengeni övezethez történő csatlakozása következtében – beosztása 2022. december 31. napi hatállyal megszűnt. Az alperes intézkedése a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 5. pontja alapján átszervezésnek minősült, amiről – a felajánlható munkaköröket is megjelölve – 2022. december 2. és 2022. december 21. napjain helysége1on, állománygyűlés keretében tájékoztatást adott, kiemelve azt, hogy az érintettek – az általa biztosított formanyomtatványon 2022. december 27. napjáig – az ország valamennyi rendőri szervéhez kérhetik az áthelyezésüket. A felperes a nyomtatványt nem töltötte ki, az általa betölteni kívánt státuszt – a családi életében felmerülő, a huzamos vezénylés lehetőségét kizáró körülményekre hivatkozással – nem jelölt meg.

[2] Az alperes helysége1 Rendőrkapitányságának vezetője a felajánlott szolgálati beosztás el nem fogadása kapcsán felhozott indokokat a Hszt. 86. § (7) bekezdése alapján nem találta méltányolhatónak, ezért a felperes szolgálati jogviszonyát a 2023. február 15. napján kelt szám2 számú állományparanccsal – a Hszt. 80. § (2) bekezdés a) pontja, 84. §-a, 86. § (7) bekezdése, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 46. §-a alapján 2023. március 10. napi hatállyal – lemondással megszüntette.

[3] A felperes állományparanccsal szemben előterjesztett szolgálati panasza a határozatszám1 számú határozat szerint alaptalannak bizonyult, az az alperes vezetőjéhez felterjesztésre került, melyet a határozatszám2 számú határozatával (a továbbiakban: alperesi határozat) elutasított. Indokai szerint az átszervezés során a felperes számára teljeskörű tájékoztatást nyújtott, a felajánlott szolgálati beosztások (járőr, járőrvezető) a képzettségének, végzettségének megfeleltek, a korábbival megegyező besorolási kategóriába, azonos vagy magasabb fizetési fokozatba tartoztak, azok elfogadása a munkaidő rendszerének változását sem eredményezték volna.

A kereset, a védírat

[4] A felperes a többször módosított keresetében az alperesi határozat – határozatszám1 számú határozatra is kiterjedő– hatályon kívül helyezését és a szolgálati jogviszonya – az ítélet jogerőre emelkedése napjával közös megegyezéssel történő – megszüntetésének megállapítását kérte. Ennek jogkövetkezményeként mindösszesen 9.793.438 forintot (végkielégítés jogcímén bruttó 3.928.000 forintot, cafetéria juttatásként az ítélet meghozataláig terjedő időre havi bruttó 16.670 forintot, a 2023. január 1. és 2024. február 29. terjedő időszakra bruttó 186.895 forintot, ruházati illetmény címén nettó 88.572 forintot, elmaradt illetmény címén havi bruttó 491.000 forintot alapul véve 5.589.971 forintot) és ezen összeg után a középátlagos időponttól számított késedelmi kamatot igényelt. A keresete jogalapjaként a Hszt. 2. § 5. és 27. pontjait, 27. § (4) bekezdését, 60. § (1) bekezdését, 86. § (1) bekezdését, (6) bekezdés b) pontját, 87. § (1)-(2) bekezdéseit, 90. § (1), (2) bekezdéseit és 270. § (1) bekezdés a) pontját jelölte meg. Előadta, hogy a felajánlott beosztások egyikét sem tudta elfogadni, annak ellenére, hogy azok a képzettségének,

végzettségének megfeleltek, az általa betöltött szolgálati beosztással azonos beosztási kategóriába tartoztak. Sérelmezte, hogy az alperes a személyes körülményeit, élethelyzetét – ami miatt a felajánlott beosztásokat elfogadni nem tudta, – nem értékelte a Hszt. 86. § (6) bekezdés) b) pontja szerinti méltányolható oknak. A felajánlható státuszok kapcsán a munkaköri jegyzéket nem ismerte, azt, valamint az állománytáblát kérése ellenére sem adták ki, így a felajánlott munkakörökről ismeretei hiányosak voltak; az alperestől konkrét, mindenre kiterjedő tájékoztatást nem kapott. A főkapitány csupán arról tájékoztatta, hogy a várható feladatai a külső határon útlevélkezelés, ideiglenes biztonsági határzár melletti határvédelem, nyári idegenforgalmi szezonban a helység2on közrendvédelmi feladatok ellátása lenne. Kifogásolta, hogy az alperes átszervezést megelőző és az azt követően ellátandó feladatait nem vetette össze, a felhozott méltányolható indokait ennek keretében nem értékelte.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva. Előadta, hogy a felperes az állománygyűlésen részt vett, az ott elhangzottakról az érintettek számára az osztályvezető további felvilágosítást adott; azaz a munkáltató átszervezésről szóló tájékoztatása megfelelő volt. Nem valós a felperes azon állítása, miszerint nem tudta, hogy a jövőben milyen szervezeti egységnél, milyen szolgálati feladatokat kell ellátnia, mivel ez a kérdés a 2022-ben tartott tájékoztatókon is felmerült, melyre a válaszát meg is adta. A személyügyi megbeszélésen – amelyen az állományilletékes parancsnok köteles volt részt venni – azonnali válaszádat nem várt el, habár a Hszt. 86. §-a gondolkodási idő biztosítását nem írja elő. A felperes által előadott indokokat méltányolható okként elfogadni nem lehetett. A felajánlott munkakörök a felperes végzettségének és képzettségének megfeleltek, a korábbival azonos besorolási kategóriába tartoztak, azok elfogadása esetén a szolgálati munkaidőrendszerben sem történt volna változás. Kétségtelen, hogy az új beosztásokhoz szükségszerűen más jellegű feladatrendszer társul, mivel a feladatokat a változásokhoz kell igazítani; a bérezés az 1. felajánlott beosztás esetén a korábbival azonos, a 2. és 3. esetében pedig magasabb összegű lett volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 13. § (1) bekezdésére, 86. § (6) bekezdés b) pontjára és (7) bekezdésére alapította. Elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy az alperes szolgálati jogviszonyt megszüntető parancsa jogszerű-e; azaz, hogy a felperes a részére felajánlott beosztásokat nem méltányolható okból utasította-e vissza, a lemondás a jogviszonya megszüntetésének jogszerű jogcíme-e. Arról, hogy a felperes méltányolható okból utasította-e vissza a felajánlott beosztásokat, a visszautasítás időpontjában előadott tények, körülmények alapján kellett döntenie; ennél fogva a 2023. január 10. napját követően felmerült körülmények figyelembe vétele a Hszt. 3. §-ának sérelmével járt volna.

[7] Rögzítette, hogy a felperes a felajánlott beosztáshoz kapcsolódó szolgálati helyeken szintén vezényléses munkarendben került volna foglalkoztatásra, a változás csupán annyi lett volna, hogy a munkáltató úgynevezett tömbösített – azaz egymást követő napokat érintő, napi 12 vagy maximum 16 órás – szolgálatteljesítést is elrendelhetett volna számára, bizonyos esetekben oly módon, hogy kihelyezett szolgálatteljesítés valósul meg. Figyelembe

vette tanul tanúvallomását, miszerint a felajánlott beosztásokhoz tartozó munkavégzési helyeken a munkáltató a szolgálati beosztások előzetes meghatározása során a felperes speciális családi körülményeit – a hivatali munkaidőbeosztás kivételével – figyelembe tudta volna venni, például objektumőri vagy helybeli feladatok ellátásának biztosítása révén. Megítélése szerint – a felperes házastársának egy hónappal előre megismert munkaidőbeosztására, és a gyermekei gondozási, ellátási szükségletére tekintettel, megfelelő beosztással – a gondozási tevékenységét a számára felajánlott szolgálati beosztások szerint ellátandó szolgálati időrendszerben meg tudta volna valósítani. A vezényléses szolgálati időrendszer – habár valamilyen szintű változással járt volna, – a gyermekek gondozásának lehetőségét, iskoláztatását nem zárta volna ki, vagyis megfelelő szervezéssel a felperes pihenőideje – korábbihoz hasonló – felhasználása megvalósítható lett volna. Figyelemmel volt arra a körülményre is, hogy a felperes a megfelelő formanyomtatvány kitöltésének elmulasztásával nem tanúsított együttműködő magatartást, ezáltal a felajánlható beosztások elfogadása tekintetében saját magát hozta nehezebb helyzetbe. A távolabbi munkavégzési (szolgálatteljesítési) hely minden munkavállaló számára nyilvánvalóan hátrányosabb körülményt jelent, azonban a felperes esetében – különösen a helység³ szolgálatteljesítési helyet érintően – a lakóhelyhez viszonyított távolság tekintetében a változás nem tekinthető oly mértékűnek, amely a részéről ne lett volna vállalható.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a módosított kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Fellebbezésében jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 99. § (1) bekezdésére, 109. § (1)-(2) bekezdéseire, 133. § (3) bekezdésére, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés c), d) pontjaira, a Hszt. 2. § 5. és 27. pontjaira, 27. § (4) bekezdésére, 60. § (1) bekezdésére, 86. § (1) bekezdésére, (6) bekezdés b) pontjára, 90. § (1) és (2) bekezdéseire, 163. § (5) bekezdésére, 176. § (1) bekezdésére, 270. § (1) bekezdés a) pontjára, 271.§ (1)-(4) bekezdéseire, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó szervek egyenruha-ellátásra jogosult személyi állományának ruházati és öltözködési szabályzatáról, valamint a különleges foglalkoztatási állomány ruházati, fegyverzeti, kényszerítőeszköz- és világítástechnikai felszereléséről szóló 14/2016. (V. 10.) BM rendelet 23. § (3) bekezdésére hivatkozott. Ismételten kifejtette, hogy az alperes a számára felajánlott beosztásokkal kapcsolatban az általa előadottakat nem vette figyelembe, így azt sem, hogy a házastársával együtt két kiskorú gyermeket nevelnek, a házastársa a cégl-nél vezető jegyvizsgáló, akinek munkarendje a vasúti menetrendhez igazodik; 8 éves gyermeke diszlexiás, tanulási nehézségekkel küzd, amiatt szorul szülői segítségre, kisebbik gyermekének szemkoordinációs problémája van, akivel rendszeresen kontroll vizsgálatokra és fejlesztő foglalkozásokra jár. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az együttműködése hiányát tévesen állapította meg; sérelmezte, hogy a felajánlott beosztások elfogadása érdekében a munkáltató számára gondolkodási időt nem biztosított, az egyeztetések során a főkapitány kizárólag az alperes érdekeit tartotta szem előtt, döntését a csatolt okiratok áttekintése nélkül hozta meg. Hivatkozása szerint a főkapitány azon kijelentését, miszerint az indokait elfogadja, de nem méltányolja, az elsőfokú bíróságnak úgy kellett volna értékelnie, hogy azok méltányolhatók; a jogviszonyának megszüntetésére felmentéssel került sor. Az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint kizárólag a 2023. január 10. napján megtartott személyügyi elbeszélgetésen elhangzottak alapján dönthetett,

ellentétes az ítélete indokolásának azon része, amelyben a jogviszony lemondással történő megszüntetését tanúvallomásokkal alátámasztottnak tekinti. Vitatta, hogy tanúl tanú a személyügyi elbeszélgetésen objektumőri feladatok ellátását kilátásba helyezte; amelyekről egyébként a szolgálati panaszt elutasító határozat sem szól. Álláspontja szerint a szolgálati feladatok lényeges megváltozása olyan méltányolható indok, hogy a jogviszonyt felmentéssel kellett volna megszüntetni.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékok és tanúvallomások alapján okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes szolgálati jogviszonyát jogszerűen szüntette meg. A felperes a rendelkezésére bocsátott formanyomtatvány ki nem töltésével olyan helyzetbe hozta, hogy az elfogadható beosztásokról információ nem állt rendelkezésére. A felperesnek a személyügyi elbeszélgetésen lehetősége lett volna kérdéseket intézni a szervezeti elemek vezetői felé, e jogával azonban nem élt. Mindezek ellenére a felajánlható üres – a felperes képzettségének, végzettségének megfelelő – álláshelyek közül a lakóhelyéhez legközelebb esőt ajánlotta fel elsőként. A Hszt.-ben és a 31/2015. BMr.-ben szereplő garanciális szabályok a magánélet tervezhetőségét és szervezhetőségét lehetővé teszik. Ezen felül a felperest a gyermekére hivatkozással munkaidő kedvezmény is megillette volna. A hivatásos állomány tagja a szolgálati jogviszonya létesítésekor vállalja, hogy a szolgálati érdeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre vagy – beleegyezésével – a törvényben meghatározott más szervnél szolgálatot teljesít. A szolgálatteljesítés helyének meghatározásakor a hivatásos állomány tagjának méltányolható érdekeit lehetőség szerint figyelembe kell venni; a szolgálati feladatok lényeges megváltozása azonban ilyen indoknak nem minősül.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetését érintő releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel, a döntése indokait kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság – az alábbi kiegészítésekkel – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[12] A másodfokú eljárás során az ítéltáblának alapvetően arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem tárgyában az anyagi- és az eljárási jogszabályok helyes alkalmazásával jogszerű döntést hozott-e.

[13] A felperes többször módosított keresetében és fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával és a szolgálati panasz tárgyában hozott határozatok hatályon kívül helyezésével annak megállapítását kérte, hogy a hivatásos szolgálati jogviszonya a bíróság ítélete jogerőre emelkedésének napjával – közös megegyezéssel – szűnik meg, amely kérelmeihez meghatározott anyagi jogkövetkezményeket is társított.

[14] Az ítéltábla rámutat, hogy a szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését a Hszt. 83. §-a külön alcímben szabályozza, ami – hasonlóan a felmentéshez és a lemondáshoz – kétségtelenül a jogviszony megszüntetését eredményezi, azonban azoktól eltérő jogi alapon nyugszik és más jogkövetkezményekkel jár. A jogalkotó a közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetése esetén csupán arról rendelkezik, hogy azt írásba kell foglalni, amelyben a szolgálati viszony megszűnésének napját, a hivatásos állomány tagjának és a rendvédelmi szervnek a szolgálati viszony megszüntetéséből eredő jogait és kötelezettségeit rögzíteni kell.

[15] Peradat, hogy a felek a perbeli esetben a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére irányuló megállapodást nem írtak alá; a felperes beadványai, a fellebbezést is beleértve – tartalmukat tekintve – kizárólag a felmentés és lemondás jogintézményeit érintették. Tekintve, hogy a felperes az eljárás során az alperes vezetőjének – a per iratanyagához csatolt – szám2 számú állományparancsának érvénytelenségére, hatálytalanságára nem hivatkozott, a felek közötti jogviszony megszüntetésének tényét igazoló dokumentumnak ezen – a lemondásról szóló – okiratot kell tekinteni, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság is rögzítette. A fentieket figyelembe véve a felperes e kérelmének jogalapja hiányzik; e körben tett nyilatkozatai a csatolt iratok tartalmával ellentétesek, ezen igénye a saját nyilatkozatainak is ellentmond; a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó releváns jogszabályi hivatkozást (Hszt. 83. §) a keresetlevele és a fellebbezése nem is tartalmaz. Mindezek miatt a felperes közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetésére irányuló kérelme alaptalan.

[16] A felperes fellebbezésében azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általa felhozott – álláspontja szerint – méltányolható indokokat a Hszt. 86. § (7) bekezdése szempontjából nem megfelelően értékelte, a beszerzett tanúvallomásokból téves következtetést vont le. Ezzel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

[17] A perbeli esetben a felek a Hszt. 2. § 5. pont szerinti átszervezés tényét, illetve azt, hogy a felperes szolgálati beosztása az átszervezés miatt szűnt meg, nem vitatták.

[18] A Hszt. 86. § (1) bekezdés b) pontja a szolgálati viszony felmentéssel történő megszüntetésére abban az esetben biztosít lehetőséget, ha a hivatásos állomány tagjának a szolgálati beosztása átszervezés következtében megszűnt és a számára felajánlott végzettségének és képzettségének megfelelő más szolgálati beosztást nem fogadta el. A Hszt. 86. § (5) bekezdése határozza meg a felajánlott beosztásra vonatkozó kritériumokat, így

annak a hivatásos állomány tagja állapotának, képzettségének, végzettségének meg kell felelnie, ilyen beosztás hiányában a munkáltató másik, az állapotának, képzettségének, végzettségének megfelelő nem hivatásos munkakört köteles felajánlani.

[19] A felperes esetében más beosztás felajánlására a perbeli adatok alapján sor került, melynek körülményeit az elsőfokú bíróság feltárta és az ítéletében szerepeltette. Kitért arra, hogy az alperes az átszervezést megelőzően a betölthető beosztásokat ismertette, valamint tájékoztatta az állomány tagjait, hogy az ország valamennyi rendőri szervéhez kérhetik az áthelyezésüket. Ezen körülménnyel a felperes tisztában volt, mégsem jelölt meg olyan beosztást, melyet az átszervezést követően betölteni kívánt. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes jogszerűen ajánlott fel a felperes számára az üres státuszok közül a képzettségének, végzettségének megfelelő beosztásokat, melyeket azonban – általa sem vitatottan – nem fogadott el.

[20] Az ítéltábla rámutat, hogy nincs jogszabályi előírás arra nézve, hogy a munkáltató az átszervezéssel érintett hivatásos állományú tag részére kizárólag a korábbival minden feltételben megegyező beosztást ajánljon fel; a Hszt. 86. § (5) bekezdéséből ilyen kötelezettség nem következik. Arra sincs előírás, hogy a korábbi szolgálati beosztásával azonos helyen és munkarendben ellátandó szolgálati beosztást ajánljon fel; ezen szempontokat ugyan figyelembe veheti, de azokra nézve kötelezettség nem terheli.

[21] A Hszt. 86. § (6) bekezdés b) pontja csak abban az esetben ad lehetőséget a felmentésre, ha a hivatásos állomány átszervezés miatt megszűnt szolgálati beosztást betöltő tagja a számára felajánlott, a végzettségének és képzettségének megfelelő más szolgálati beosztást méltányolható okból nem fogadta el.

[22] Az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen számot adott arról, hogy a felperes részére felajánlott beosztások visszautasítására vonatkozó indokait miért nem tartotta méltányolhatónak, vagyis az alperes eljárását milyen okból tartotta elfogadhatónak. A felperes az általa megjelölt okok visszautasítása körében elsősorban családi helyzetére hivatkozott, nevezetesen arra, hogy a számára felajánlott beosztásokat a tanulási nehézségekkel és betegséggel küzdő gyermekei, valamint a házastársának munkaidő beosztása miatt nem tudja elfogadni. E hivatkozásai azonban a felajánlott beosztások jogszabályoknak való megfeleléségét nem érintették.

[23] A felajánlott beosztások megfelelése kapcsán annak sem volt jelentősége, hogy a felperesnek a korábbiaktól eltérő feladatai is lettek volna; az pedig nem volt vitatott, hogy a bérezése a korábbival megegyező, illetőleg egy esetben attól magasabb összegben került volna megállapításra. Ez utóbbiak szintén azt igazolták, hogy a felperes a számára felajánlott beosztások visszautasításának nem adta méltányolható indokát.

[24] A Hszt. 86. § (7) bekezdésének kógens rendelkezése alapján amennyiben a hivatásos állomány tagja a felajánlott szolgálati beosztást vagy a nem hivatásos munkakört nem méltányolható okból nem fogadja el, azt a szolgálati beosztásról való lemondásnak kell tekinteni. A lemondás a Hszt. 84. §-ában szabályozott olyan egyoldalú jognyilatkozat, amellyel a hivatásos szolgálati viszonyban álló személy indokolás nélkül szüntetheti meg a szolgálati viszonyát. Minthogy a fentiek alapján a méltányolható ok nélküli visszautasító nyilatkozat lemondásnak minősül, arra a Hszt. 86. § (4) bekezdésében foglalt, a munkáltatót terhelő indokolási kötelezettség nem vonatkozik.

[25] A fentiek alapján megállapítható volt, hogy az alperes a felajánlott beosztások visszautasítása vonatkozásában a felperes által felhozott indokokat méltányolható okként jogszerűen nem fogadta el, ezért nem sértett jogszabályt, amikor a felperes szolgálati jogviszonyát a Hszt. 86. § (7) bekezdésének alkalmazásával lemondással megszüntette, mely következményeket az elsőfokú bíróság helytállóan értékelt.

[26] Az ítéltábla a felperes által megjelölt pénzkövetelések (felmentési időre járó távolléti díj, végkielégítés, elmaradt illetmény, ruházati költségtérítés és cafetéria) vonatkozásában arra mutat rá, hogy azok az általa hivatkozott közös megegyezés – és még a lemondás – jogintézményének fogalmi rendszerébe sem illeszkednek; a munkáltatót közös megegyezés és lemondás esetén ilyen jogcímenen kifizetési kötelezettség nem terheli, azok jogszerű követelésére a Hszt. rendelkezései szerint kizárólag felmentés esetén kerülhetett volna sor.

[27] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] A pereszes felperes a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontjára és 3. § (5) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett, pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[29] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (471.360 forint) a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdése szerinti munkavállalói költségkedvezménye folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[30] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. december 10.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
György s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

dr. Szeles Balázs

a tanács elnöke

bíró

előadó bíró